

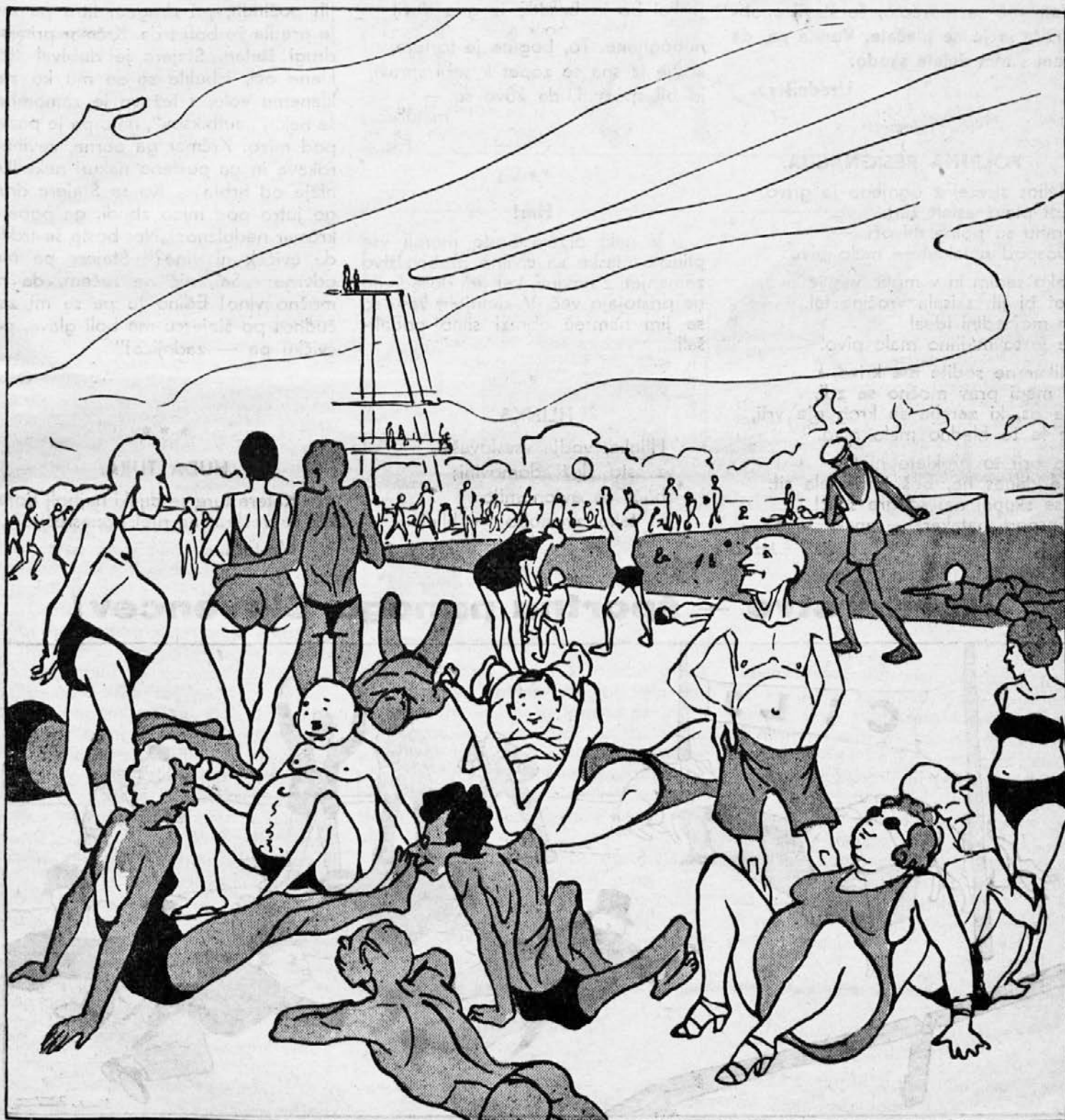

TOTI • LISTI

LETO I. LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO. ŠTEV. 9.

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrletno din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

Kopalna sezona je v polnem razmahu.

Tistim, ki so naš list prejeli ne da bi ga zahtevali.

„TOTI LIST“ je slovenski humoristični list in izide vsak mesec dvakrat. Je zaenkrat še sila skromen, je pa tudi zelo poceni. Celoletna naročnina znaša din 30.—. Upamo, da si pridobimo v kratkem novih naročnikov in sotrudnikov širom Slovenije. Takrat bo list lažje zadihal in „dal več od sebe.“ Pristopite v naš krog tudi vi.

Prav nič Vam ne moremo, če poslane številke ne sprejmete; tudi Vam nič ne moremo, če številke obdržite in je ne plačate. Vedite pa, da nam s tem delate škodo.

Uredništvo.

POLETNA RESIGNACIJA.

Helios stresel z ognjeno je grivo.
Kot plavž asfalt žari.
Prahu so polne mi oči. —
Gospod natak — malo pivo!

Tako sedim in v mislih vse je sivo,
kot bi jih skisala vročina tal.
In moj edini ideal
je le to majhno malo pivo.

Nikar ne sodite me krivo,
a meni prav močno se zdi,
da os, ki zemlja se krog nje vrti,
je le to hladno malo pivo.

Le orji to prekleto njivo!
Če danes ne, boš jutri dela sit.
Vse skupaj naj se gre solit!
Gospod natak — malo pivo!

Ježek.

SANJE MATURANTA.

Prav njo objemal strastno je sinoči,
in za njo trudil se je dolga leta
pač brez uspeha. Zdaj tesno objeta
na ustnah še drhte poljubi vroči...

In dva sama v pomladni tihi noči,
sta od razpaljene strasti vsa vneti...
V deviškem venčku ji ne manjka
cveta,
ko bo ga vzel, ves blažen od nje
moči...

Odslej možato se bo z njo postavil...
ko pa napoči zanj usodna ura,
jecljal bo in besede iz grla davil
nebožljene. To, bogme je tortura,
ko je iz sna se zopet k sebi spravil
in bil spoznal, da zove se —
matura...

Fric.

Hm!

V neki državi bodo morali vse
plinske maske za civilno prebivalstvo
zamenjati z novimi, ker jim dosedanje
ne pristojajo več. V zadnjem času so
se jim namreč obrazi silno podaljšali.

HLINKA.

Hlinka, vodja vseslovaški,
zvesto služi domovini;
hoče le avtonomijo
in tako zvestobo — hlini.

V. T.

ŠTAJERC IN CVIČEK.

Štajerc sedi v dolenski krčmi,
žuli cviček in neprestano zabavlja, češ,
da cviček sploh ni vino. Krčmar nekaj
časa potrpi, da ne zgubi gosta,
ko pa ta — že precej nadelan —
ne odneha, si izmisli maščevanje. Pri-
stopi h gostu in mu pravi: „Gospod,
koliko ga lahko izpijete, ga plačam
jaz!“ Gost odvrne: „Nikar, vso klet
vam poluckam, pa jo še mahnem peš
nazaj na Štajersko. Saj to sploh ni
vino, to je kislva vođa!“ Krčmar —
ne bodi len — postavi predenj štefan.
Štajerc polucka prvi liter v štirih krav-
jih požirkih, pri drugem litru pa mu
je predla že bolj trda. Krčmar prinese
drugi štefan. Štajerc je dobival ste-
klene oči, izbulile so se mu ko za-
klanemu volu, s težavo je zamomljal
še nekaj „aufbiksov“, nato pa je padel
pod mizo. Krčmar ga obrne, zavihnne
rokave in ga pošteno nakuri nekoliko
nižje od hrbta... Ko se Štajerc dru-
go jutro pod mizo zbudi, ga pobara
krčmar nedolžno: „No, boste še trdili,
da cviček ni vino?“ Štajerc pa mu
odvrne: „Saj, nič ne rečem, da ni
močno vino! Edino to pa se mi zdi
čudno: po štajercu me boli glava, po
cvičku pa — zadnjica!“

G.

HUDA TURA.

Katere ture se dijaki najbolj boje,
ker se večkrat na njej ponesrečijo?

Ma-ture.

Koritarstvo — športna panoga Slovencev!

Slava cestnemu prahu!

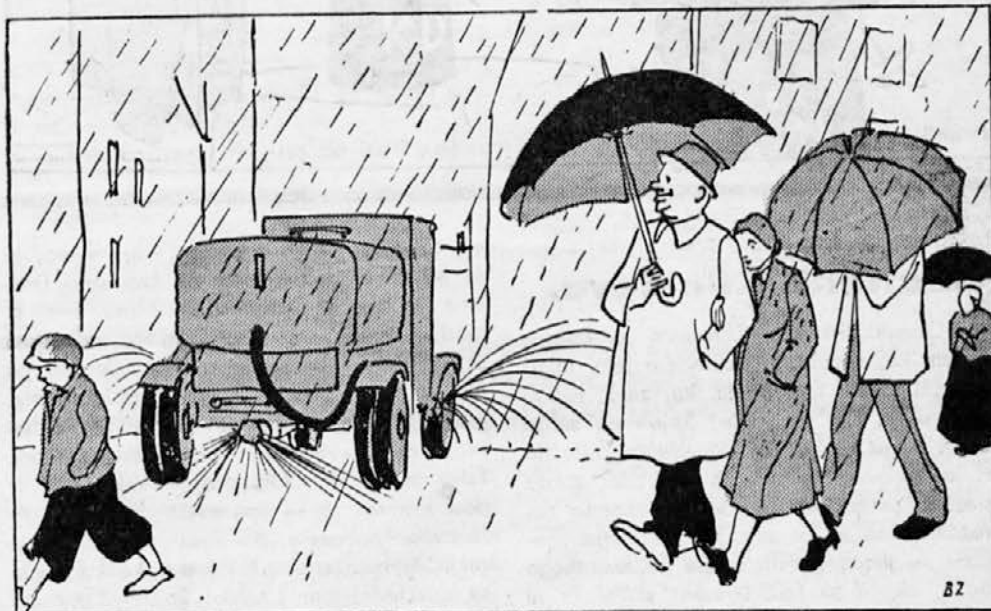
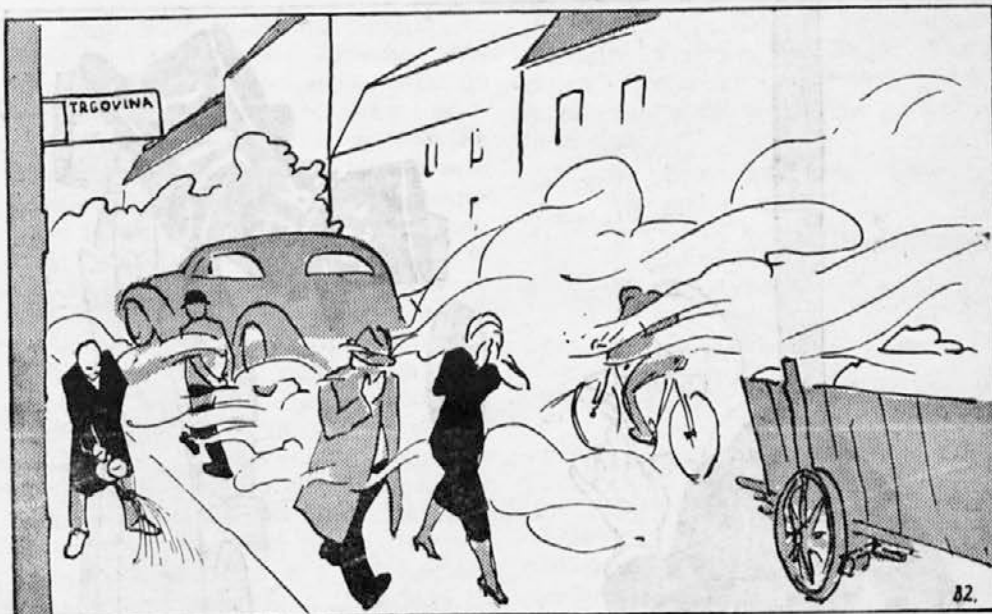
Kakor v mnogih drugih mestih naše domovine so tudi v Mariboru nekateri neumni in hudobni ljudje, ki pravijo, da je cestni prah nepotreben, nadležen in celo škodljiv. Zato se bore proti tej „nadlogi“ z vsemi sredstvi. V svoji fanatični zaslepljenosti zahtevajo, da se morajo ceste, ulice in trgi asfaltirati in dnevno škropiti, da se napravijo novi drevoredi, parki i. t. d. Nekateri hodijo v vročih mesecih celo na Mariborski otok ali odpotujejo na morje oziroma v gore, češ da se ognejo tako prahu. Hvala bogu, da je med Mariborčani le malo takih zagriženih „prahoborcev“; kajti ogromna večina ve, da je cestni prah koristen in potreben ter da slovi ravno radi tega naše mesto po vsem svetu.

„Prah si in v prah se vrneš“ pravi sv. pismo. Prašne ceste, ulice in trgi nam kličejo torej v spomin, da je na svetu vse minljivo in pospešujejo tako verski čut in moralo.

Cestni prah je važen za naše zdravje. Znano je, da je huda poletna vročina zelo škodljiva. Če pa smo zaviti v goste oblake prahu, ne morejo pogubonosni sončni žarki do nas. Nadalje priporočajo zdravniki, da nosimo poletni belo obleko. Ker pa je sedaj težka gospodarska kriza, si ne more nabaviti vsak belih hlač, jopičev, kril in bluz. Tu nam pomaga cestni prah. Če gremo n. pr. preko državnega mosta, po Aleksandrovi cesti, Tattenbachovi, Vetrinjski ali kaki drugi ulici in če imamo srečo, da potegne veter ali pridrvi mimo nas par mestnih avtobusov, avtomobilov ali motornih koles, smo že v par minutah beli od nog do glave, kakor da bi nas kdo potegnil iz vreče pšenične moke.

Cestni prah je tudi zelo važen faktor za ljudsko prehrano. Treba je le, da gremo po naših trgih, cestah in ulicah malo na sprehod. Kmalu se navžijemo toliko najfinejšega prahu, da smo popolnoma siti, četudi smo šli od doma lačni kakor sestradani volkovi. Če kupi gospodinja na trgu meso, surovo maslo ali druga živila, prinese — gredoč skozi oblake prahu — domov mnogo več, kakor je kupila. Znanstveniki so ugotovili, da znaša naravni prirastek v Mariboru 25 do 30%. Kakega pomena je ta brezplačna pomnožitev živil zlasti za ubožne sloje, si lahko izračuna vsak.

Cestni prah nas napravi nevidne. Kako velika sreča je za dolžnika, ki sreča na ulici trdosrčnega upnika, za tatu, ki opazi policista, za moža, ki sreča taščo ali dijaka, ki vidi sitnega profesorja, če pride nenadoma veter ali kak avto, ga zavije povsem v prah in postane tako neviden! Zlasti je ta nevidnost važna v slučaju vojne. Če bi priplula sovražna letala nad Ma-

ribor, hoteč ga uničiti, bi opazili piloti le ogromno prašno meglo. Tako bi cestni prah rešil našo krasno obdravsko prestolico. Pa tudi če bi vrgli sovražniki na mesto par bomb s strupenimi plini, bi se meščanom ne bi bilo treba bati, ker bi bili vsled cestnega prahu dovolj trenirani tudi brez plinskih mask.

Tako vidimo kako ogromnega pomena je cestni prah za vero, moralo, higieno, prehrano in narodno obrambo. Tega se zaveda tudi naša javnost v polni meri in pospešuje zato po svojih najboljših močeh to obče-

koristno javno napravo. Za cestni prah pa se mora zanimati vsak Mariborčan, ki ljubi svoj dom in rod. Zlasti bi morali paziti na to, da dobimo v sredino mesta kolikor mogoče veliko tovarov, iz katerih bi se valili noč in dan oblaki dima in prahu. Zlobne „prahoborce“ pa bi morale kaznovati oblasti najstrožje, kot sovražnike in izdajalce domovine. Na ta način bomo utrdili najboljše sloves, ki ga uživa naš lep, ponosni Maribor kot jugoslovanski Meran ali bolje — jugoslovanska Praha.

V. T.

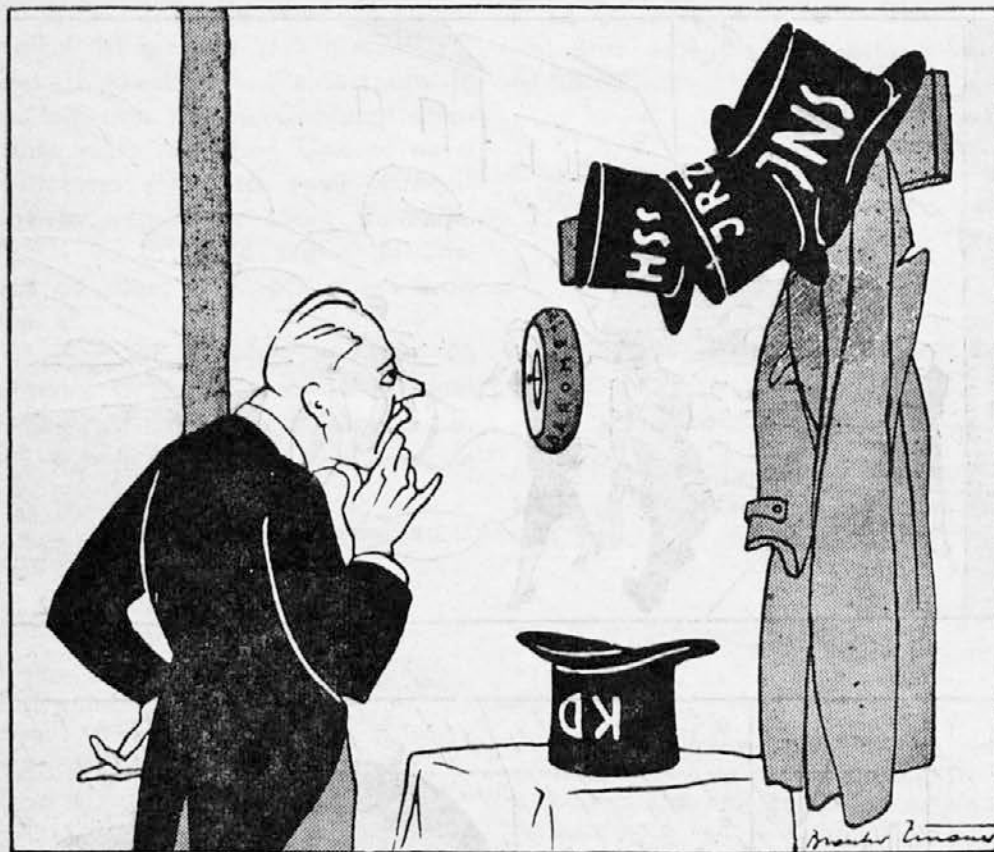
NAGROBNIK.

Dobrotnik velik mož je bil,
ki tukaj v grobu spi.
Je pisal knjige, se potil
vse dneve in noči.

Tako si spanje je jemal
mož plemeniti ta,
zato da bi ga drugim dal.
Zdaj večni mir ima.

V. T.

Kakor veter piha!

D. Goflja:

Jeanette Kliničeva.

Gospa Jeanette Kliničeva je bila v ostalem kaj spodobno dekle. Če je v mlajših letih tu pa tam padla, kaj zato! Kri ni voda, pravi lep pregovor! Sploh pa se je potem bogu in ljudem dopadljivo poročila in je dobila naslov „gospa“, ki zbrise vsakršno preteklost. Morda je Jeanette zagrešila edino to napako, da je trinajst mesecev po moževi smrti rodila nezakonskega otroka, aii je to pač izreden slučaj in ni lepo obrekovati, ko je nedolžno dete na svetu. Nekateri zlobni jeziki so jo potem še tudi natolcevali, da je izginila v južno Srbijo, kjer da je preveč svobodno ljubila. Ljubi bog, zakaj pa smo Slovenci dobili svobodo, če ne smemo niti bratov Srbov svobodno ljubiti? Tako je Jeanette trpela tudi radi svojega patriotizma. Tudi je bilo marsikomu trn v peti, da se piše zdaj Jeanette Kliničeva, ko je bila vendar čisto navadna — Ivanka Klin. Temu očitku sploh ne ugovarjamo, ker je prbedast. So odličniki, ki so se pisali recimo „Veilchen-duft“, pa so danes „Ljubičiči“ in imajo denar, so ugledni in državotvorni zmeraj in povsod. . . Pa se obregajo ob ubogo Kliničevo! Sramota!

Kot rečeno, ni imela Jeanette razen navedenih malenkosti nič masla na glavi. Zato je lahko hodila po soncu in po promenadi. Bila je tisti popoldan slabe volje in je kar želela koga najti, da jo povede v kakšen skrit, pa vendar javen lokal in da plača račun. . . Kmalu je želja postala me-

so. Seznanil se je z njo trgovec Mirko, ki je bil rekel doma ženi, da ima sejo Društva za zaščito otrok, pa se mu zato ni mudilo. Sedla sta v taksi in se odpeljala do idilčne restavracije v bližini mesta, pa tudi v bližini gozda. . . Tam sta obsedela, jedla in pila. Mirko je Jeanetti razkladal svojo gorečo ljubezen v pesniški govorici. Tako na primer: „Oh, gospa, najlepša stvar pod soncem je — špampet!“ Nakar ga je Jeanette pobožala po laseh, poljubila in zaklicala natakarku: „Još jednu bečku šniclu sa gurkenšalatom i tursku kafu!“ Tako sta preganjala čas, spet pila, jedla, se poljubljala, vmes sta se šla hladit v gozdiček in so se do polnoči zmerom bolj večali Mirkovi ljubezenski izlivi in — Jeanettin apetit.

Nekaj časa pred polnočjo se je morala Jeanette nekoliko odstraniti, pritisnila je pijanemu Mirku poljub, mimogrede mu je izmaknila denarnico in je rekla: „Odmah se vratim, Mirkec!“

Mirkec je dolgo in brezuspešno čakal, naposled pa mu ni kazalo drugega, kot da je hotel plačati Jeanettine tri bečke šnicle sa gurkenšalatom, 8 kruhov, 3 litre vina, dva fruškogorska bisera, 10 kav in dve škatlji cigaret. Volja je bila dobra, le — denarnice ni bilo nikjer. Kolikor mu je zavžita količina alkohola dopuščala, je izračunal izgubo in izkazalo se je, da je številka kar čedna: 240 dinarjev zapitka, odnosno zajedka in okroglih 3000 dinarjev, pobeglih v ukradeni denarnici. . .

Zdrvel je z opletajočimi se koraki proti mestu do stražnice. To je bilo vse v redu, edino kar pri vsej zadevi ni bilo v redu

Še vedno aktualna poenta.

Naši Hrvati tudi pod Avstrijo niso bili zadovoljni. Rajni cesar Franc Jožef, ki bi bil rad imel same zadovoljne narode pod seboj, pošlje slednjič dvornega svetnika na Hrvatsko, da se na licu mesta pogovori s Hrvati in čuje njih zahteve.

Po treh mesecih referira cesarju: „Hrvati sami ne vedo, kaj hočejo, ampak to hočejo imeti takoj.“

Petelin.

Polona je šla s svojim šestletnim sinčkom Janezkom za križevo procesijo. Nankrat je opazil deček petelina, ko je skočil na kokoš. Vprašal je mater, zakaj petelin tako dela. Polona se je hitro rešila zadrege in rekla: „Petelin je pobožen. Na kokoš je šel, da bi boljše videl procesijo.“

ELEFANTJE.

Sred črnega so kontinenta,
— tako smo v časopisih brali —
ker niso nič imeli piti,
vsi elefantje podivjali . . .
Pri nas, na belem kontinentu
pa take ele-fante imajo,
ki, ker — preveč imajo piti,
kot oni v Afriki zbežljajo . . .

G.

pa je bila — njegova žena, ki se je nekaj korakov pred stražnico kar na lepem pojavila pred njim in niti ne v prividu, temveč kar osebno. — „Kam pa ti?“, ga je pobarala prijazno. „Domov“, je zagodrnjal Mirko neprijazno in je nekaj težko potlačil v goltancu. „Veš“, je nadaljevala žena z besednim valom, ki je vse kazalo, da ne bo tako hitro uplahnil, „veš, trgovca Gabrijele iz Starega loga sem srečala, tvojega prijatelja, ko sem te povsod iskala. Pravkar je bil stopil iz kavarne in pod roko je šel s tako čedno žensko!“

Pa kar nerodno mu je bilo, ko sem ga prestregla. To je gotovo vaša zaročenka, sem mu čestitala, zadnjič mi je pravila Urbasova Mica, da se ženite! On pa se je upiral, zardel je, nič ni priznal razen, da je danes po opravih v mestu in da gresta zdaj v bar. Pojdva tudi midva tja, gotovo ga bo veselilo!“

Mirko se je vedno bolj treznil. Zlagal se je, da je pozabil denarnico doma. Žena pa se ni dala ugnati, prijela ga je pod roko, obljubila, da mu posodi, kar bo potrežil v baru (jutri zjutraj da ji mora takoj seveda vse vrniti!) in hočeš — nočeš — moraš je moral z ženo pod roko vkorakati v bar. Trgovcu Gabrijele se ni veselje spočetka nič preveč bralo z lica, a mu ni preostalo drugega, kot da jima je pomignil. Žena je prisedla, kar je kanil storiti tudi Mirko, pa ni utegnil, ker se mu je stemnilo pred očmi: ob prijatelju Gabrijele je sedela in se stiskala k njemu — Jeanette. . .

„O, Mirkec“, ji je ušlo, pa je na Mirkovo rotečo kretnjo takoj utihnila. „Kaj, ti

Radio Ljubljana.

Če ti bolezen nič ne da še,
da stopil bi do svete maše, —
odpri si radio Ljubljana...

Za verno ženo in otroke
če rabiš orgelj svete zvoke,
— odpri si radio Ljubljana...

Če te tišči moralen tovor,
in slišal verski rad bi govor, —
odpri si radio Ljubljana...

Harmonike kdor glas bi mili
rad čul, ne da v gostilno sili,
— odpri si radio Ljubljana...

Doma kdor gramofona nima,
ob ploščah pa prav rad zakima
— odpri si radio Ljubljana...

G.

Tiskovni škrat.

Odvetnik dr. Rado Kuzmovič je otvoril v Palanki odvetniško pisarno. To je oglašil v krajevnem listu. Kako pa se je začudil, ko je čital med oglasi: „Odvetnik dr. Krado Uzmovič.“

Ko so se zbrali člani društva Perun v Unionski dvorani, je otvoril oslovodeči podpredsednik g. Kovač občni spor in podavil vse navzoče.

Anekdota o žejnem literatu.

Stoji sredi Ljubljane štajerski literat, brez denarja in z živinsko žejo. Vročina kuha, prah žgečka, jezik je podoben pravkar skuhanemu podplatu, — a rešitve ni! Ne z neba, ne od ljudi... Vse liste je bil obredel zastran prispevkov, za njihove honorarje je obiskal enkrat „Figovca“, enkrat „Sestico“ in je ostal dolžan še pol litra... No, in zdaj je žejen in suh... Tedaj se mu zasveti: urednik mladinskega protialkoholnega lista „Mladi junak“ ga nenavadno ceni. Tam bo, kar bo! — Literat pohiti v Tivoli, sede na klop, se spravlja v mladinsko in protialkoholno razpoloženje, drgne se za pesniško žilo in beza svojega pegaza tako dolgo, da je dal od sebe neko figo.

Ves srečen zdirja ž njo neglede na vročino v uredništvo „Mladega junaka“, tam mu stisne urednik dva kovača za „pesniški, pa vendar tendenčni“ prispevek. Literat se zahvali, zavije v prvo gostilno in si za svoja dva kovača, pridobljena s pesmico, naperjeno proti alkoholu, pošteno privoščiči — alkohola...

Pri drugem litru najde tudi napev

svoji najnovejši literaturi, vstane s kozarcem v roki in na čast svojemu honorarju z lahkim glasom, a s težkim jezikom zapoje, oziroma zamomlja po melodiji „Prejlubo veselje, oj kje si doma“ svojo protialkoholno himno, ki za njen honorar pravkar pije drugi liter vina:

Ne maram več vina,
ker vino je tat,
grem rajši k studencu
si zdravja iskat...
Studenčna vodica
mi žejo hladi,
za resno življenje
da svežih moči...

Premalo bencina.

Pokojni ameriški milijarder J. Rockefeller je še v visoki starosti rad dvoril mladim dekletom. Nekoč se je vozil z avtom v družbi lepe strojepiske. Spotoma jo je vprašal: „Miss, ali naj Vas peljem v deželo rajске sreče in blaženosti?“ „Bojim se“, mu je odvrnila strojepiska, „da imate za to pot premalo bencina.“

Med prijateljicami.

„Tebi se mora pač dobro goditi: imaš moža, domačega učitelja, lepega šoferja...“

„Ni take sile! Veš, se preveč zanašajo eden na drugega.“

Obisk.

Naš župan je prišel na obisk. Nova sobarica mu ponudi mesto v moji pisarni. Tu sedi sam pol ure. „Ali, Lena!“ pravim, ko sem se vrnil domov. „Morali bi poklicati mojo soprogo. Saj vendar ne gre puščati obiskovalca tako dolgo samega v moji sobi!“ Lena me preplašeno pogleda. „Kako? Mar je kaj zmeknil?“

VELESEJEM.

Stoji, stoji Ljubljanca,
Ljubljanca, dolga vas,
stoji tam velesejem,
oj sejem — dolgi čas!

Ljudi se polno gnete,
a vendar — gostov ni:
kovače vsak pač hrani
zdaj za dopustne dni...

Rajši te sejmske dni vsak
med noge stisne rep,
ker za dopust bo treba
globoko seči v žep!

A vendar so tu gosti,
ki vse si špogajo,
pa bodo še kljub temu
na morje šli lahko...

I tisti bodo segli
globoko v žep v teh dneh,
samò, da ne pri sebi,
pri — drugih le ljudeh.

G.

poznaš gospodično?“, se je začudila Mirko-va žena. Mirko je nervozno suval pod mizo Gabrijela, Gabrijel pa njega. Nato je Mirko zajecjal: „Saj veš, da sem bil pred kratkim v Starem logu, tedaj sta se baš zaročala!“ Gabrijel se je tovariško zlagal: „Da, tedaj sva se baš zaročala“, dasi ni vedel zakaj, ker se je sam čudil Mirkovemu poznanstvu z Jeanetto, ki jo je poznal komaj dve dobri uri... Žena je bila potolažena in bi bilo vse v redu, da ni Jeanette spet začela: „Mirkec, sečaš se još?“ Končati ni utegnila, ker se je Mirko hipoma spomnil, da je nekaj pozabil v garderobi in odhitel, kar so ga nesle noge. Žena jo je mahnila za njim, a ker je bil Mirko zelo oporen in ni hotel nič več slišati o družbi, je poklicala na pomoč Jeanetto. Ta je prihitela rade volje, ker je dobro vedela, da ga ima v oblasti in da lahko tvega vse... Prijela ga je nežno pod pazduho, peljala ga je k mizi, vmes pa si ni mogla kaj, da mu ne bi šepnila na uho prijaznega sporočila: „Trebam još nekakvu hiljadarku, inace ne bum kuš!“ Kakor je bilo Mirku sicer čudno pri srcu radi te hiljadarke in denarnice sploh, si je vendar olajšano oddahnil. Pri mizi je pošepnil prijatelju Gabrijelu, da potrebuje nujno tisoč dinarjev. Gabrijel je segel po listnici in tisočak je lezel pod mizo k Mirku, od Mirka pa k Jeanetti. Mirku se je obraz kar vidno zasvetil in je stopil na črno kavo do točilnice, Jeanette pa je hipoma zgle- dala fotografije v Gabrijelovi listnici. Popadlo jo je, poljubila Gabrijela in zagostolela: „Dozvoli, da pregledavam ove divne

fotografije!“ Gabrijel ji je „dozvolil“. Tako se je bližala policijska ura. Mirko je bil zaspal ob barski točilnici, Gabrijel je moral zabavati njegovo ženo, Jeanette pa je ogle- dovala fotografije. Ko si jih je bila do- dobra ogledala, je položila listnico s foto- grafijami na mizo. Gabrijel jo je spravil, nakar se je morala Jeanette nekoliko od- straniti. Odstranila se je in se ni več vrnila. Ko je preteklo četrto ure, je Gabrijel hotel plačati, segel je v listnico, — prebledel in zdirjal brez pozdrava od mize. Tudi on se ni več vrnil...

Mirkova žena je zbudila moža in sta zapustila bar: ona začudena, da gre mož tako pohlevno in brez ugovora domov, on pa s trdnim sklepom, da ne gre nikoli več na nobeno sejo Društva za zaščito otrok in da se bo odslej držal žene, ker je cene- je... Če je kdo potreben zaščite, potem je tisti on sam...

Jeanette Kliničeva pa je tedaj že slad- ko dremala v brzovlaku proti Beogradu. Imela je pod glavo torbico, v torbici vse- bino dveh težkih denarnic, v srcu pa pri- jetno zavest, da je samca izmodrila, za- konskega moža pa — vrnila ženi... In to je vsekakor pošteno!

Znak časa.

„Vendar sem se končno znebil sta-rega klavirja!“

„Kateri osel ti je pa nasedel?“

Prišle so binkošti, praznik birmancev, svete cerkve, urarjev in fotografov — nekoliko manj pa botrov — in ž njimi sveti duh. Da je bilo baš ob tem času toliko ugonabljanja človeštva, pesmi nožev in sploh krvavega pomenkovanja, najbrže ni sveti duh zakrivil. Ker pa se je vse to zgodilo o binkošnih in tedaj brez „duha“ ne gre, bo to najbrže pripisovati vinskemu duhu in so to bile bržčas demonstracije pripadnikov vinogradništva proti Protialkoholnemu tednu...

— Protialkoholni teden so Mariborčani obhajali — z malenkostnimi izjemami onih, ki niso imeli denarja — v lepi božji naravi po — vinotočih. Lepe besede protialkoholne propagande, da je namreč treba „alkohol uničiti“, so si Mariborčani tolmačili preveč dobesedno, in so ga baš tedaj „uničevali“, da je bilo veselje...

— Letošnje šolsko leto je v vesplošno veselje končalo že pred binkošti. Iz tega sledi, da niti profesorji, niti dijaki niso bili potrebni darov svetega duha...

— Konzul Klaus uživa spet zlato svobodo, kot to vsak pošten ptiček zasluži... In kako bi ne? Kot iz Berlina poročajo, ni nič drugega zakrivil, kakor da je ogoljufal ljudi za težke pare in ugonobil nekaj podjetij (kakor poročajo listi)...

— Ljubljanci žive v znamenju križa in kongresov. Kongres je nastal zavoljo križa in križ je s kongresi... Pravzaprav ni točno nastal kongres zavoljo križa, temveč se je nabralo kongresno mnogo ljudi radi nekega svetnika, križ pa je s kongresi zato, ker jih je toliko: trgovski, cestni in — žeparski, ki zaseda na veleseljmu in ki bo beležil največ „pozitivnih“ rezultatov...

— Na cestnem kongresu je nekdo sredi najostrejših debate o izboljšanju cest dignil kazalec in sredinec desne roke in, ko je dobil kljub nedokončani debati besedo, je stavil naslednji velevažni in za boljšo bodočnost naših cest neprecenljivi predlog: „Molim i predlažem, da se sada svi skupa — fotografiramo!“ Ta beseda o fotografiranju vsekakor drži, toda ni zaenkrat najnujnejše potrebno „fotografiranje“ cestnega kongresa! Če se že mora kaj fotografirati, potem naj ne fotografirajo kongresa, temveč — naše ceste!...

— To pomlad sta si špogala v parku ljubezen tudi oba tamošnja labuda. Privoščila sta si kar — pet otrok. Takoj se vidi, da nista državna uslužbenca, sicer se ne bi obdarovala s tolikim blagoslovom. Na ta način bi vsakdo imel otroke, — pa ne samo pet, magari dvajset!, — da bi ves dan čepel v parku in bi ga z ženo in otroci vred — krmilo mariborsko občinstvo!...

— V pomanjkanju listnice uredništva, si bom pomagal sam, da mi bo bog pomagal: zaletava se vame poslednji čas neki komar, dasi se komarjem, kakor tudi močvirju in mlakužam, ki se v njihovi bližini držijo, stalno ognem. Naj mu bo tem potom sporočeno, da se ne menim niti za morebitne histerične popadke človeškega rodu, nikari pa da bi se spečal s komarji, ki po vseh pravih spadajo — v živalstvo...

Žena: „Dragi možek, tole obleko mi kupi...“

Ob dveh ponoči pred hotelom v Mariboru.

Prvi tujec: „Se dobro spi v tem hotelu?“

Drugi tujec: „Najbrže! Že pol ure zvonim, pa se ni še nihče oglasil.“

Darwinov nauk.

Petnajstletni Francelj pride iz šole domov in vpraša očeta: „Slišal sem praviti, da izhajajo vsi ljudje iz opic. Ali je to res?“

Oče: „Neumnež! Jaz in tvoja mati gotovo ne; ti pa najbrže.“

Pitt.

BREZ MOŽA.

Gospod lehak je kot pero, je duša bolj, a manj telo, zato njegova pa gospa le nekaj nad sto kil ima — brez moža...

Čudila pa sta se oba, kako, da brez otroka sta, ko žena vsa še vroča je in, če se vzame, niti ne brez moža...

Tako prešlo je nekaj let, otroka ni bilo na svet, čeprav gospa molila je, vse obljubila, vendar ne brez moža...

A. čula je gospa nekoč, da zdravilišče da pomoč. Takoj se zdraviti šla je tje, seve — kot se spodobi — ne brez moža...

Prosila skupno tam boga sta, da otroka jima da. Ko tednov pet preteklo je, gospa je šla nazaj, a ne brez moža...

Tak v zdravilišče žensko to gospa je upala zelo, da zaporedoma šla tje kar pet je let, a nikdar ne brez moža...

Ko stalo jurijev to je kup, gospe se lotil je obup — saj zdraviti letno se hiti in poleg tega nikdar ni brez moža...

Nekoč sam satan sred noči prikaže se ji, govori: „odkod pa ti otroka češ, če zdraviti nikdar se ne greš brez moža?...“

Koj drugi dan nato gospa je v zdravilišče — sama šla, nato pa štoklja prileti in ji kar — dvojčke izroči brez moža...

G.

Po maturi.

Oče sinu: „Napravil si maturo. Kaj pa bi bil sedaj rad?“

Sin: „Najrajši bi bil pozimi zidar in poleti profesor. Spomladi in v jeseni pa bi šel na počitnice.“

Flegma.

Tomaž sedi v baru. Natakark vrže dve prazni čaši ob zid.

„Čemu delate to?“ povpraša Tomaž. „Stara vraža. Iz teh dveh čaš sta pila dva, ki nista plačala.“

Počasi izpije Tomaž svoj kozarec in se obrne k natakarku:

„Tole tudi lahko razbijete na kose.“

Mariborski epigrami.

Deo adjuvante vodi
mestno občino župan.
Štajerc naj za Kranjcem hodi —
Misli Lojzek si Vačan.

Pri društvi vseh predsednik je,
odbornik ali član,
na seje, občne zборе gre
— bog vsmili se — vsak dan.

Predlaga, govori povsod
mož ta navdušeno.
Ko bo končal življenja pot —
utihnil še ne bo.

Res čudnega ježa ima Maribor:
120 kil tehta in poje tenor;
ošišan dopoldne v pisarni sedi,
korajžen zvečer pa v gostilno hiti.

„NARODNI“ BRIVEC.

Mladenič je večer
v ljubezni nesrečen,
ves dan le špencira,
na orgljice svira
veseli ta pivec.
Je „narodni“ brivec,
zato ga ni najti
nič v brivnici, kajti
med narod k Urbanu
gre pot le Boštjanu...

G.

NASVET.

Kdor jezik ima dober,
za — advokata je,
oči kdor gleda bistrh,
med — policijo gre.
Kdor rok je bolj razvitih
in še močan ko bik,
lahko — mesar postane,
morda celo — zdravnik.
Kdor nog je nedosežnih,
lahko bo dober — tat,
kdor trebuh dal bi v rejo,
naj pojde v — lemenat.
Kolena mehka vedno
so za — profesorje,
a fini so želodci
le za — politike.
Kdor dobro ima glavo,
zanj pa je — samomor,
kaj dandanes bi z glavo,
razen — če kdo ni nor?!...

G.

Se nič ne boji.

Katra: „Slišala sem, da je Vaša hči
Pepca uslužbena v Zagrebu. Kaj se nič
zanjo ne bojite? Zagreb je nevaren za
mlada dekleta.“

Mica: „Kaj se bom bala? Saj sem zve-
dela, da je pod policijskim nadzorstvom.“

Tote novice.

V poslednjem času opažamo v
Mariboru in severni okolici velik raz-
voj steno-grafije. Ne opaziš je samo
na stenah, ampak tudi na plotovih,
drevesnih deblih, tu pa tam celo na
zapršenih avtomobilih. Značilno za
to novo „steno-grafijo“ je, da je skr-
čena na en sam „samoznak“. Vendar
je nevarnost, da se bodo vsi ti „steno-
grafiki“, ki kažejo pri svojem delu
ne-omejeno vztrajnost in velik talent,
neopaženo izgubili med preprosto
ljudstvo. Da preprečimo veliko škodo,
ki bi s tem nastala, priporočamo, da
se vsi ti neznanci polovijo in se za
izpopolnitev v tej novi „steno-grafiji“
vsakemu „steno-grafu“ da na razpo-
lago „steno“ pri — „Grafu“.

—§—

*

Dni 8. junij, 1938. Zvečer, 10.30
ur, v Mariboru, v prostorih
Kulturnega društva, bo od-
pravljen koncert. Program
bo sestavljen iz različnih
vrst glasbe. Vrednost
koncerta je velika. Vstop-
nice so: 1.00, 0.50, 0.25.
Kupiti jih je možno pri
Kulturnem društvu.

*

Še neizsledeni zlikovci so si pri-
voščili neokusno šalo. S silnim trudom
preurejeni in olepšani starinski grad
v Mariboru je na levi strani pročelja
zadobil velike luknje. Zlobni jeziki
natolcujejo te poškodbe tukajšnjemu
Olepševalnemu društvu, ki na ome-
njenem mestu običajno razobeša ne-
ko tablo z napisom: Danes koncert!

Zanjke.

Nastavljene povsod so zanjke,
se vanje marsikdo vlovi,
če smolo ima, če je neroden
in rad resnico govori.

Seveda žrtev je le revež,
ki si pomagati ne zna.
Kdor pa je zvit, bogat, ugleden,
odnese pete — kajpada.

Tako je že od nekdaj bilo,
je in ostalo vedno bo
pri nas in po vsem širnem svetu —
a zanjke § § § so.

V. T.

Narobe razumel.

„Globoko vdihavanje je smrtno za vse
bakterije“, — pravi zdravnik.

„Imenitno, doktor, toda kako naj bak-
terije prisilim na globoko vdihavanje?“

*

Škotska:

Noč je. Škotu je umrla pravkar žena. Skloni
se nad njo, prisluškuje, če še bije srce,
nato pokliče sobarico in ji pravi: „Alice,
jutri zjutraj eno kavo manj!“

Aforizmi o ženskah.

Ne povej ženski resnice, če je
nočeš žaliti.

Ženska je tako naivna, da celo
sama sebi verjame.

Čim več ženska govori, tem manj
pove.

Moški smo resnično kavalirji.
Ženskam dvorimo samo zato, da se
njim ni treba truditi, da bi dvorile
nam.

Neizrečeno ljubim ženske — to
je moja največja napaka.

Ježek.

Terapija.

„Doktor, dejali ste, da bom v teku
enega meseca lahko tekal. Tu sem sedaj.“

„No, vidite, vidite, saj to je izvrstno.“

„Da, hm, moral sem prodati svoj avto,
ko sem dobil vaš račun.“

Nema vloga.

Prvi igralec: Imaš v novi igri dosti
teksta?

Drugi igralec: Kakšnega teksta? Sploh
ne izpregovorim!

Prvi: (začuden) Kako to?

Drugi: Igram zakonskega moža.

Zdravniška.

„Ste slišali, gospod doktor, kovaču
zvonijo!“

„„Kovaču? Ni mogoče!““

„Kaj ne veste, Kovač je umrl!“

„„No, pa kaj? Jaz ga nisem zdravil!““

NI COPATAR.

Božo: „Pravijo, da si copatar in
da moraš biti doma takoj po uradu
ob šesti uri zvečer.“

Jurček: „To je zlobno obreko-
vanje. Domov pridem lahko kadar ho-
čem — med šesto in pol sedmo uro.“

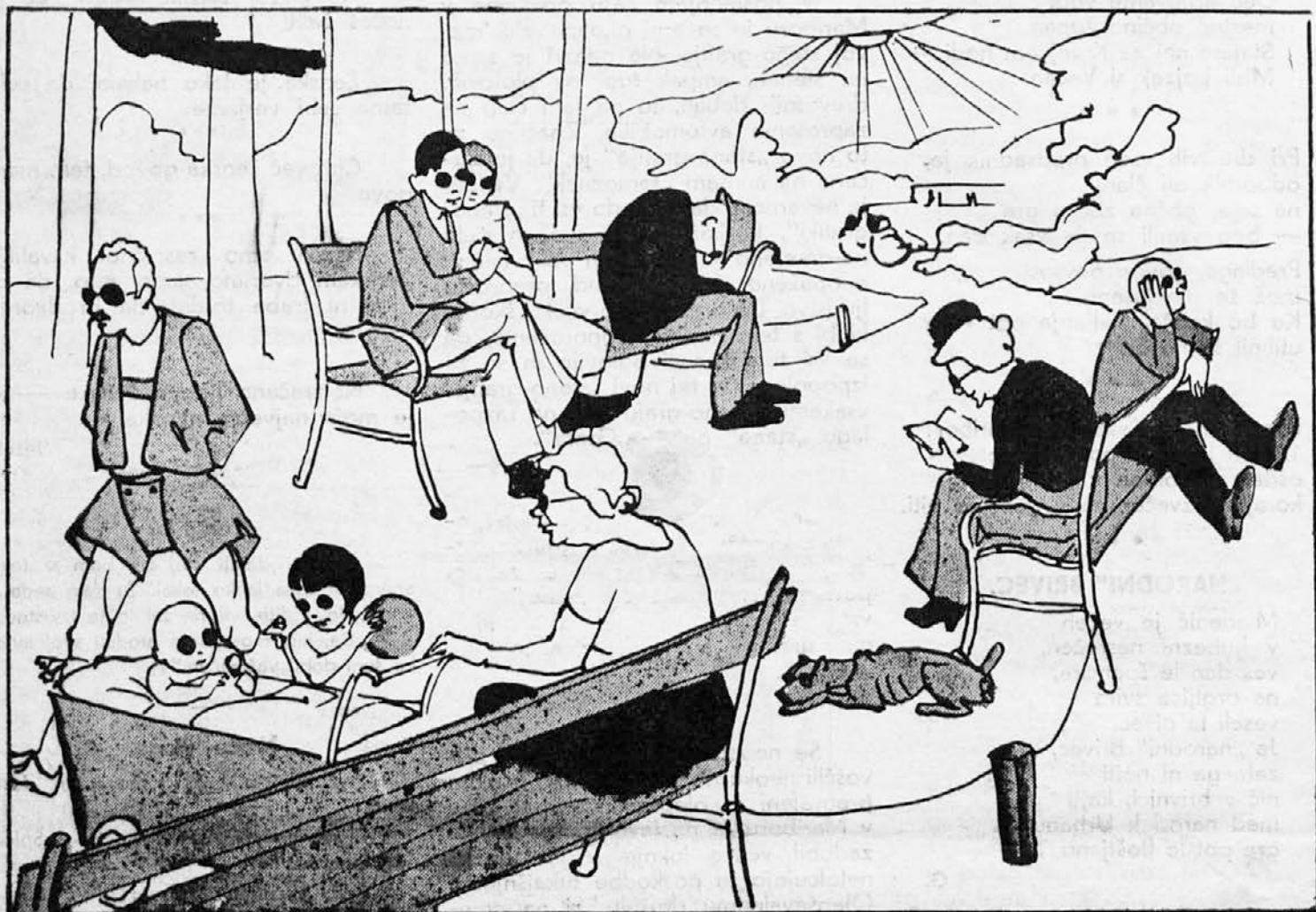
Škotska.

Gospod Aberdeen kupuje avto. Nje-
gova žena daje vsekakor prednost malemu
vozilu z dvema sedežema. Aberdeen pro-
testira: „Takle voziček z dvema sedežema?
In kje naj potem sedi naš znanec, ki ga
bova jemala s seboj, da nam plačuje ben-
cin?“

Tiskala Podravska tiskarna v Mariboru. —

Za tiskarno odgovarja Lojze Stražnik v Mariboru.

Moda črnih očal.

Vsled solčnih žarkov blagoslova
rodila se je moda nova:
vse, kar po zemlji se premika
očala črna si natika.

Tako Slovenija, seveda,
pri belem dnevu črno gleda.
Zavija hribe in doline
si sama sebi v plašč črnine.

Očala črna zavrzimo,
in rožnata si natakimo!
Narišimo cvetic si nanje
in svet bo — kakor lepe sanje:

Pred nami vse bo zacvetelo;
še blato bo svoj čar imelo;
nad trnjem imel boš dopadenje,
po gnoju čutil kopnenje.
A, tisti, ki se bo spozabil
in ta privid z rokó zagrabil
očala črna vzel bo spet,
preklinjal sebe, rože, svet.

B.

Zdravnik, ki mu je rešil življenje.

Mož: Dr. Konjar mi je rešil življenje.

Prijatelj: To mora biti odlični zdravnik!

Mož: Odlični!

Prijatelj: Kako te je rešil?

Mož: Saj veš! Bil sem težko bolan. Prišel je najprej dr. Mačkoder in bolezen se mi je poslabšala. Nato sem poklical dr. Aspirinoviča in bolezen se je še bolj poslabšala. Potem pa sem poklical dr. Konjarja.

Prijatelj: In ta ti je potem rešil življenje! Kako?

Mož: Ker ga sploh ni bilo blizu.

Iz šole.

Profesor: Potrebni, kdo je preje vladal, Napoleon I. ali Friderik Veliki?

Dijak (prepričevalno): Oba sta preje vladala, gospod profesor!

Jajca.

Trgovca z jajci Tschernitschegg in Kos sta si že dolgo v laseh kot konkurenta. Lepa dne nalepi firma Tschernitschegg na vseh oglih ogromne plakate z besedilom: „Kupujte Tschernitscheggova jajca!“ Že jutro zatem je bil na vsakem plakatu spodaj nalepljen mal listič: „Ko bodo Kosova razprodana.“

Seveda.

A: Kaj sodiš, ali bo nesreča, če se oženim na kak petek?

B: Jasno, zakaj bi pa bil ravno petek izjema!

ONIM, KATERIH PRISPEVKE NISMO MOGLI OBJAVITI.

Vsaka ni žival lisica,
vsako ni dekle devica,
vsako petje ni lepó,
vse kar sveti ni zlato,
tudi ni vsak humorist,
ki se štuli v „Toti list“.